

Kapitel 3: Ulfsborg

Den fjerde måneds sekstende dag (16/4 566) Enom (tre måner i nymåne, Enom i fuldmåne)

Solen stod stadig højt på himlen da de trillede ind i Ulfsborg. Indgangen bestod af tre porte efter hinanden som sikrede at ingen umiddelbart ville løbe byen over ende. Højden alene forhindrede mennesker i at vove noget, og selv de største trolde burde være udelukket fra at gøre et forsøg på at forcere pallisaderne. Det undrede dog Hjordis at de stadig var lavet af træ. Ulfsborg havde masser af dygtige håndværkere, ikke mindst dværgene som udgjorde op mod ti procent af befolkningen. De havde deres egen bydel som var omgivet af en mur opført i solid sten. En anden mur omkransede slottet med tilhørende barakker. Snart fandt hun ud af at en tredje mur omgav en borg tilhørende de lokale lensmænd når de var i byen. De tre stenmure og de snørklede gader i den bakkefyldte by udgjorde sammen med floden, bjergene mod syd, skovene mod vest og palisademuren rundt om hele byen en perfekt beskyttelse mod angreb. Selv hvis en fjende skulle have held med at indtage en del af byen, ville det være nærmest umuligt at erobre det hele.

Silkeskærfs forretning i Ulfsborg var så langt fra en af de mest imponerende af slægtens besiddelser. Sammenlignet med Egehøjs enkeltstående hus var den af en pæn størrelse, og der kom flere kunder ind og ud af den, mens de læssede varerne fra nord af. Da vognene var tømte, hilste de nærmere på den lokale bestyrer og dennes familie som havde hørt om disse tresinere der var blevet gift ind i slægten og havde trukket Sif langt mod nord. Det overraskede Hjordis at de kendte hendes mor personligt, især fordi det byggede på dennes rejseaktiviteter i de unge dage hvor hun åbenbart havde rejst hele syden tynd med besøg i både Ravnvig, Sortløve, Lousadel og den isolerede by Kezhavn.

”Så isoleret er den nu ikke,” bedyrede Ulfsborgs bestyrer. ”Den er omgivet af bjerge, og mod øst grænser disse bjerge op til ørken, mens de mødes af jungle mod syd og højlandsskov mod nord. Det til trods er Kezhavn farbar via vandvejen med sin placering dybt inde i en bugt, beskyttet mod verdenshavet Wintron. Du må besøge byen en dag.”

”Jeg har tænkt mig at besøge alle Nelkaris kystbyer,” forsikrede Hjordis sin vært om. ”Der er så meget derude, og selv om jeg har rejst mere end de fleste, har hver rejse kun gjort mig mere nysgerrig.”

”Talt som en datter af Sif,” sagde bestyreren og løftede kruset med mjød.

Alle skålede og lod snakken gå.

...

”Var mor virkelig sådan en rejsetype i sine unge år,” spurgte Hjordis sin far da de sad udenfor og nød aftenbrisen inden sengetid.

”Hvordan troede du vi mødte hinanden?” spurgte Raevil med en indforstået smil. Hjordis havde hørt historien om deres romantiske møde på landevejen så mange gange at det føltes som om hun selv havde været med, men hun havde altid forestillet sig at den havde fundet sted i det civiliserede delta mellem Traneborg og Grilddal. Nu forstod hun at der var en mere interessant historie bag.

”Vi var på flugt fra Sortløves grå riddere på det tidspunkt,” fortalte Raevil og forsvandt ned i fortidens dyb. ”Efter to uger var vi endelig nået i sikkerhed nær Armark, da vi blev overfaldet af en flok trolde.”

”En flok?” Hjordis havde aldrig set mere end en eller to trolde ad gangen.

”Sortløve samlede dem i små styrker dirigeret af en grå ridder. En af dem havde opsnuset os og kom nu efter os. Vi blev nødt til at splitte op, og jeg flygtede alene mod bjergene. Det var der jeg mødte din mor for første gang.”

”Siddende i et træ med en fløjte.”

”Jeg var så urolig for mine rejsefæller hvor min bror og hans to børn var i blandt at jeg spillede i ren lettelse da jeg følte mig sikker i andre menneskers selskab.”

”I har altid fortalt at du spillede fordi du så mor.”

”Oh jo, uden hendes blændende skønhed havde jeg næppe taget fløjten til min mund. Hun var så fin og nobel efter alle de rædsler der havde forfulgt mig i de foregående måneder.”

”Du sagde at I havde været på flugt i to uger?” indvendte Hjordis.

”Nej, vi havde været flygtet fra Sortløve i to uger efter vi undslap det fangenskab vi havde været holdt i før det.”

Raevil blev stille for en stund og så op i himlen. Hjordis lod ham finde sine ord. Når han skulle bruge så længe på dem, måtte det dække over noget vigtigt. Normalt havde hendes far aldrig svært ved at snakke løs.

”Sortløves økonomi bygger i høj grad på slaveri. Vi havde fået det at mærke på egen krop. Jeg vil forskåne dig for detaljer og nøjes med at sige at det var en vanskelig tid i det mørke rige.”

”Jeg troede slaveri var forbudt i hele Nelkari.”

”Kun i de dele der sværger troskab til højkongen i Traneborg, og selv der gælder disse love kun de fastboende,” forklarede Raevil. ”Os tresinere har der aldrig været den samme respekt for. I visse dele af kontinentet betragter man os ikke som mennesker fordi vi både har aeloner, gorwenz og dværge i blandt os.”

”De er så få at det intet betyder,” indvendte Hjordis.

”Ikke for os,” medgav Raevil. ”For de fastboende er det en anden sag. Bliver en af dem grebet i et forhold til en gorwenz, forstødes de straks fra deres hjem og kaldes derefter for tresiner. Mange blandt os er startet på den måde. Du ved hvordan fortællingen blandt Gaist tilhængerne hævder at det var blandingen af blod der forårsagede Tresias fald og Stormen.”

”Det er noget forbandet fis,” udbrød Hjordis og sprang på benene, klar til at komme med en forsvarstale der skulle modbevise alt det sludder.

”Ganske vist,” gav hendes far hende ret med en blid stemme der tog brodden af hendes vrede. ”Deraf følger kun hvad vi tresinere ved. Hvad andre tror, kan vi kun langsomt ændre på ved at fortælle dem sandheden igennem vores fredelige sameksistens.”

Hjordis havde lyst til at råbe og bedyre sin slægts uskyld i alle angreb på menneskers eksistens. Da hendes far blot ventede og så på hende med et varmt smil, satte hun sig i stedet ned ved siden af ham og bad ham fortælle videre.

”Rejsen til Grilddal var ligeså fortryllende som vi har fortalt den til jer,” fortsatte Raevil. ”Vi var forelskede og gjorde hvad nyforelskede par gør, og da vi kom til Grilddal, var Sif gravid, og vi blev viet med alle de konflikter til følge som du kender til. Hvad vi har undladt at fortælle, er det spor af død som fulgte i vores fodspor. Sortløve bryder sig ikke om undslupne slaver, og de grå riddere fulgte efter os hele vejen. Min bror og hans børn mistede livet udenfor Armark. Jeg var selv nær ved at dø i en kamp udenfor Vanness.”

”Det var der I blev gift,” brød Hjordis begejstret ind.

”Ja.” Raevil tav lidt og fortsatte så. ”Vi har altid fortalt jer at det var fordi vores kærlighed ikke kunne bære mere, hvilket for så vidt også er rigtigt. Hvad vi har undladt at fortælle er den smerte som fik os til at vælge tidspunktet. Jeg blev nødt til at blive en del af en etableret slægt, hvis jeg skulle overleve. Flere tresinere var blevet hængt til skue i en lille lund udenfor Vanness. Deres eneste forbrydelse var deres herkomst og et ønske om at sende et signal om hvordan det gik undvegne slaver som mig.”

Hjordis kom med et lille udbrud, men afholdt sig fra at afbryde sin far.

”Ved at gifte mig med din mor, blev jeg optaget i Silkeskærfs rækker og modtog slægtens beskyttelse. De måtte kæmpe for at holde mig i live ved flere lejligheder og først efter at have betalt en alt for stor sum ved hjemkomsten til Grilddal, blev jeg endelig købt fri, men mit liv som tresiner var forbi. Fra den rejse af har jeg været en del af Silkeskærf.”

Hjordis lagde sig på ryggen ved siden af sin far og så op på stjernerne og månerne.

”Din mor siger hun intet har fortrudt,” fortsatte Raevil efter nogle minutters tavshed.

”Det er kun til dels rigtigt. Havde hun selv bestemt sit liv, var hun blevet en fin dame med ansvar for et prægtigt handelshus i Vanness eller en af de andre store byer i Nelkaris hjerte. Positionen i Egehøj var det bedste hun kunne få når hun var faldet fra de fines nåde.”

”Fordi hun havde giftet sig med dig?”

”Der er konsekvenser af alle ens gerninger.”

”Men ...”

”Vi fortryder ingenting, eller den fortrydelse der måtte være, har åbnet for nye veje. Jeg ved det ikke. Din mor og mig kommer fra to meget forskellige verdener.”

”Er det derfor vi ikke fortsætter til Ravnvig?”

”Ja, hvis jeg bevæger mig længere mod syd, vil både jeg og hele min familie og derigennem hele Silkeskærfs slægt være åbent bytte for Sortløve. Det vil jeg hverken udsætte mig selv eller min familie og slægt for.”

”Betyder det så også at jeg ikke kan tage til syden?” Frygten for at blive låst inde var til at høre i Hjordis' stemme.

”Nej,” lo Raevil og rejste sig op. Med alvorligere stemme forklarede han at Sortløves vrede kun gjaldt ham selv.

”Tror du ikke de har glemt det for længst?” spurgte Hjordis der også havde rejst sig.

”Ak nej, Sortløves grå slaveejere husker længere end du tror.”

...

Meget længere mod nord sad to riddere på deres heste og så mod nordvest.

”Går solen da aldrig ned i dette land?” klagede Aea.

”Nogle få timer hver dag,” sagde Arvid.

”Jeg kan ikke sove når det er så lyst.”

”Du vænner dig til det. Jeg husker min første rejse hertil. Der fik jeg kun sovet da de gav mig en celle i fangekældrene.”

”Hvorfor har jeg ikke fået sådan en?”

”Ingen vil byde arvingen til Kalfigas trone at sove i en fangekælder. Det vil være dårlig stil.” Arvid lo kort. Aea kunne ikke huske hvornår hun sidst havde hørt sin bror le.

”Jeg vil have min søvn, er der noget galt i det?” sagde Aea i et forgæves forsøg på at fremkalde mere munterhed.

”I morgen tager vi på inspektion i landsbyerne,” sagde Arvid i sin sædvanlige

ridderlige stil. ”Der vil du blive indlogeret hos lokale grever og borggrever. De vil give dig deres bedste rum der som regel er tårnkamre. Ingen vil vove at give dig mindre. Du bliver nødt til leve med lyset.”

”Hvad nu om jeg giver ordre om at jeg skal have et mørkt rum?”

”Det vil stadig være dårlig stil, og ingen vil blive set som en dårlig vært.”

”Aarh, det er sgu da besværligt at være prinsesse.”

”Du må lære at leve med det, ellers bliver det her en lang tur. Midt på sommeren er der altid lyst længst mod nord.”

”Og så skal vi være der?”

”Bedre end om vinteren hvor alt er dækket af sne og indhyllet i konstant mørke.”

”Hvor stort er vores hertugdømme lige?”

”Intet er nordligere end os.”

”Alt det her er vores.” Aea slog ud med en hånd.

”Det er højkongens. Kalfiga har ansvaret for at inddrive skatter og dyrke alliancer i dette land.”

”Nogle gange tænker jeg om det er besværet værd.”

”Kalfigas ære er tæt forbundet med vores evne til at forsvare dette land. På den måde er det ligeså vigtigt som Egehøj og de andre grevskaber i den sydlige del af vores hertugdømme. Du skal også huske på at det er fra disse egne hyænerne kommer.”

”Der er en ting der har undret mig,” sagde Aea i en mere dystert tone.

”Sig frem,” sagde Arvid og så på sin søster.

”I min opvækst fik jeg at vide at der var mange typer af gorwenz, og de fleste af dem var vores venner.”

”Jah?” Arvid fornemmede et spørgsmål i Aeas konstatering.

”Indtil for få år siden havde jeg aldrig set en af disse hyæner. Altså, jeg havde selvfølgelig hørt om at de fandtes, men jeg forstod at det var nede i syden, du ved omkring Lousadel eller sådan noget. I den sydligste del af kontinentet i hvert fald. Og nu er de her i så stort tal at vi må bruge mange ressourcer på at holde dem nede.”

”Og dit spørgsmål er?”

”Har de været her hele tiden? Eller er det nyt at de er kommet her?”

”Godt spørgsmål,” sagde Arvid og så mod nordøst. ”De kommer åbenbart fra de nordligste bjerge, hvilket passer dårligt med det jeg har lært. Rasmag mener at de må være vandret herop, eller måske er de sejlet hertil.”

”Det giver ingen mening,” protesterede Aea som så i samme retning som sin bror. ”Var det tilfældet, skulle de være vandret i månedsvi. Nogen ville have konfronteret

dem, og vi ville have hørt om det.”

”Så er de vel kommet ad søvejen.” Arvid havde svært ved at se vigtigheden af Aeas spekulationer. Enten var de der, og de måtte bekæmpe dem. Eller de var der ikke, og der ville være en anden fjende. Uanset hvad var hans opgave den samme.

”De kan kun være rejst langs vestkysten,” fortsatte Aea.

”Hvordan det?”

”Ravnvig og Jömtly havde standset dem den anden vej, og selv ikke hyænerne ville have vovet sig forbi Iorais døde land.”

”Og du tror at de ville have haft lettere ved at komme forbi Glimsborg og Haikagård?”

”Nej, det lyder ligeså usandsynligt,” indrømmede Aea. ”Jeg forstår bare ikke hvordan de kan være kommet i så store tal.”

”Måske avler de som rotter,” foreslog Arvid og gabte.

”Det er en mulighed.”

”Under alle omstændigheder er de under kontrol, og vi skal have hvilet inden morgendagen. Det kan være at der aldrig bliver mørkt heroppe, men deraf følger ikke at vi skal blive oppe døgnet rundt. Sørg for at tage et klæde over øjnene. Det virker. Inden længe har du vænnet dig til det.”

Aea lå længe og stirrede op i den lyse nat uden at kunne finde hvile. Det var muligt at Arvid var så enfoldig som han gav udtryk med. Noget i hans stemme havde antydnet noget andet. Også han mistænkte både Glimsborg, Haikagård og muligvis flere af Traneborgs vasaller for at have ladet tusindvis af hyæner rejse fra syden til deres nordlige land. Måske havde de ligefrem medvirket til at muliggøre transporten af de mange vilde gorwenz. Og det eneste de ikke kunne, var at komme med den anklage åbent. Uden skyggen af bevis ville det starte en konflikt, måske ligefrem en krig som kunne svække det i forvejen svækkede Kalfiga. De måtte holde tand for tunge og håbe at det værste var overstået uanset hvor meget de frygtede det modsatte.

...